

(Вечерње новости, 05.12.2008)

Само незнање или фанатизам који одбацује знање исписали су оптужницу Добрице Ћосића против оних који су водили Србију у Првом светском рату. [1](#) Он каже да је њихова тадашња политика скривила хашку и маастрихтску одлуку о разбијању Југославије 1991. и НАТО бомбардовање 1999. године! Писац, којег неки данашњи распамећени Срби називају “оцем нације”, тврди да су престолонаследник Александар, Никола Пашић и војводе Радомир Путник и Степа Степановић унесрећили српску нацију 21. августа 1915, када су одбацили ултимативни и последњи захтев Британије, Француске и Русије да Краљевина Србија прихвати Лондонски пакт из априла исте године, који је Србији, уз одрицање од своје државне територије источно од Вардара, гарантовао велико проширење на западу, до линије Карлобаг - Огулин - Карловац - Вировитица!

Каже он још и то да је била “убилачка” одлука о повлачењу преко Албаније, описујући је као “колективну смрт”, а Солунски фронт назива “српским самоубиством”.

Идеолошка торпеда

Загледан у рушевине своје вере, Ћосић хоће немогуће. Да за удес Југославије на крају 20. века окриви оне који су је стварали на почетку истог столећа. И да злочине комунистичке партије припише њеним жртвама. Веслач са “Галеба” и кормилар чамца из Пожаревца, хоће да потопи “Лађу француску”, па своја торпеда идеолошке мржње и слепила пуни неистинама.

Лондонски пакт, који спомиње, силе Антанте потписале су 6. априла 1915. једино са Италијом, у тајности и иза леђа Србије. За улазак у рат на страни Антанте, Италији је

загарантована северна и средишња обала Далмације до Сплита и са Сплитом. Да би и Бугарска пришла Антанти, њој је нуђена територија Србије источно од реке Вардар, и још неколико српских срезова, а на Александра и Пашића вршен је притисак да се добровољно одрекну великог дела своје државе, уз магловита и никад озваничена обећања да ће Србија, заузврат, добити Црну Гору, остатак јадранске обале до Сплита, БиХ и делове Славоније. Све то, опет, под условом да се са тиме сагласе и Хрвати.

Да је Добрица Ћосић тада био “отац нације”, он би се, значи, одрекао свог државног имања, у замену за проклетство отимања туђег и морални суноврат Србије као нечасног трговца, који је, истовремено, распикућа и грабљивац. Национална и државна начела моралности, која су изабрали Врховна команда и Влада, Србија је платила Голготом, која је задивила цео свет. Својим васкрсом, после Крфа и Солунског фронта, српски морал, жртве и победе срушиле су Лондонски пакт. Србија је сачувала сваки педаљ своје државе, а Срби, Хрвати и Словенци, од Дрине па до Алпа, прихватили су ту и такву Србију као ослободиоца.

Зна све ово Добрица Ћосић, али неће да зна. Неће, јер је управо Комунистичка партија Југославије, која га је васпитала од дечачких дана, узвишену жртву Србије, одмах по свршетку рата, прогласила за - “великосрпску хегемонију”. За комунисте је та држава била “версајска творевина” и “тамница народа” која мора бити рушена и срушена!

Иронијом судбине, главни рушиоци Југославије преобразиће се у њене обновитеље после Другог светског рата, када је држава постављена на два носећа стуба: један вођа, једна партија! И Вођа и Партија доследно су сламали “великосрпску хегемонију”. Под девет планина затрпали су геноцид хрватских и муслиманских усташа над Србима, првог герилског вођу у окупираној Европи прогласили за сарадника окупатора и убили га, а преко његове сломљене војске и народа прешли ваљком смрти, масовне тортуре, тамничења и промовисања лажне историје. На историјском бићу Срба, и само Срба, створили су неколико нових нација и њихових република, а Србију, и само Србију, испарцелисали на три дела.

Скоро пола века су Добрица Ћосић и његови другови марширали тим смером, а не ни Александар Карађорђевић, ни Пашић, ни Путник, ни Степа, ни Дража Михаиловић. Кад је Вођа умро, а за њим и Партија, почеле су да експлодирају комунистичке мине уграђене у темеље њихове Југославије. Стратег са Титовог “Галеба”, тада, преузима стратешко кормило Милошевићевог ратног чамца из Пожаревца, са сулудим планом остварења мртвог Лондонског пакта из 1915. године! У јулу 1991, Ћосић отворено и

Грешник убија истину

Пише: Вук Драшковић
понедељак, 08 децембар 2008 21:49

заценуто добошари за смрт, говорећи да је куцнуо прави историјски тренутак да Срби “заврше борбу за своје ослобођење и уједињење” и да “створе своју државу на својим етничким просторима”. Слободана Милошевића окива у звезде и сравњује га са Николом Пашићем.

Та је политика била “српско самоубиство”, а не Солунски фронт 1918. Та је политика била политика “хазарда и смрти”, а не одлука о повлачењу преко Албаније 1915. године. Истину не могу мењати условни рефлексни идеолошке дресуре, слепила и мржње, нити данашње Ћосићево анатемисање Слободана Милошевића. “Отац нације” огорчен је и због “идеолошке аболиције четничког терора” у данашњој Србији. У једној својој књизи, објављеној 1990, он каже да би, кад би се поново родио, поново убијао четнике!

Зашто? Зато што непокајани грешник жели да убија истину да је он био један од важних убица велике историјске прилике о темељном преуређењу Краљевине Југославије после Другог светског рата. Оно што Србија и Срби нису могли, а нису ни хтели, ни 1915. ни 1918, хтели су и могли постићи 1945, само да није било грађанског рата између равногорске и партизанске гериле или да је исход тог трагичног сукоба, који су изазвали Ћосић и његови другови, био другачији. Због геноцида хрватских и муслиманских усташа над Србима лево од Дрине, послератне границе Србије биле би, уз потписе и печате антихитлеровске коалиције, померене далеко на запад. Нацистичка Хрватска поделила би судбину нацистичке Немачке, а управо то је био ратни циљ генерала Михаиловића, којег би Добрица Ћосић, још једном, да убије!

Кривац као судија

Над развалинама српске нације, он је последњи Србин који има морално право да недужне оптужује за слом и да себе, кривца, производи за судију.

Од Мишара па до Солунског фронта, изгубљене су све победе. Gone with the wind! Не. На српском се то каже: Прохујало са црвеним вихором. Пројекат уједињене Европе, по чијим државним границама пада паучина, подразумева и културно, комуникацијско, економско и духовно обједињавање сваке њене нације, тако да нико нигде није ни странац ни дијаспора. Тај идеал нашег времена и времена које тек долази велика је, а и једина, шанса српског народа. На несрећу, Добрица Ћосић и многи још ту и такву Европу означавају српским непријатељем и метом свог канцерогеног патриотизма.

Прошлост су уништили, а будућност забрањују.

Ипак, ипак. Узалуд њихова торпеда. “Силно се море заљуља, лађа се српска прогура.” Тако ће бити. Мора. Под петокраком је, а не под круном и кокардом, и започето и довршено српско национално и државно пропадање. Због тога, а не ни због Карађорђевића, ни због Вида и Солунског фронта, ни због Драже Михаиловића и Драгише Васића, српски народ данас загладан је у понор своје историје.

1. На промоцији књиге професора Драгољуба Р. Живојиновића „Невољни ратници - велике силе и Солунски фронт 1914-1918“, академик и писац славне тетралогije „Време смрти“ Добрица Ћосић изрекао је потпуно нове, критичке оцене о Солунском фронту. Ћосић је, између осталог, рекао: „Не могу да се дивим политичкој и државничкој мудрости Николе Пашића, раководству и стратегији престолонаследника Александра и војвода Путника и Степановића, који су преполовљену војску и стотину хиљада цивила, жена и дечака, руковођени фанатичном идејом да слобода и Југославија немају цену, повели у колективно самоубиство за ратни циљ који савезници нису тада прихватили...“

[^]